

Vylezu pod vrchol čtvrtohory
Mrknu se dolů - propast staletí
Pod sebou vidím prapodivný tvory
V zajetí času v čase zajetí

Člověk si šplhá stoupá jako kdysi
Najednou ale překvapeně zjistí
Že tady na tom vetchém laně visí
A bůh ví kdo ho jistí

Že každou chvíli začnou lítat skoby
Řítí se na něj těžkej balvan doby
Snad ještě jedno století
A už poletí...

Rezavá výzbroj torna téměř prázdná
A tak se ptává trapný ozvěny
Kde se v něm vzala drzost nehorázná
S kterou se pustil do stěny

Vylezu pod vrchol čtvrtohory
Mrknu se dolů - propast staletí
Sám sebe vidím mezi těmi tvory
V zajetí času v čase zajetí